

Fény sugar

Evangeliumi hitebrazító és hűmélýító folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschensfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

A Messiás születéséről.

Ésaiás 9:6—7.

Egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az Ő vállán leszén, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság Atyjának, békesség fejedelmének! Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége a Dávid trónján és királysága felett, hogy fölemelje és megerősítse azt jogosság és igazság által mindörökké. A seregek Urának buzgó szerelme mívelendi ezt!

Csodálva, imádvá tekintek
Kegyelminek tengeribe
És hallgatom édes örömmel,
Mit róla tanít az ige.

Valának pedig pásztorok azon a vidéken... És monda az angyal nekik: Ne féljeteK, mert imé hirdeteK nekteK nagy örömet, mely az egész népnek öröme leszén. Mert született nekteK ma a Megtartó, ki az Ur Krisztus, a Dávid városában.

Lukács 2: 8. 10. 11.

A Megváltó karácsonyról-karácsonyra mindig nagyobb, csodálatosabb lesz, de ugyanígy növekedik velünk szemben követelése is, amelynek eleget kell tennünk. Ő a szeretet Ura s azt kívánja, hogy kövessük. Ő az igazság és megkívánja, hogy átlátszók legyünk. Ő áldozat s azt akarja, hogy mi is azok legyünk. Ő Fia a Láthatatlannak s bennünket is Isten gyermekeivé hív.

Karácsonyi levél.*

Kedves Gyermekeim!

Felnőtt emberek azt szokták mondani, hogy karácsonyt úgy, ahogyan a gyermekekévekben, soha az életben nem lehet ünnepelni. Sokkal inkább igaznak tartom, hogy gyermekek soha nem örülhetnek úgy karácsonynak, mint a felnőttek.

A gyermek nem lehet tudatában megkötözött voltának, így nem érezheti annyira a megváltás szükségességét. A gyermek azt hiszi, amit akar, az mind sikerül, csak akarnia kell. Sajnos, nem így van! Bár erős akarattal sokat el lehet érni, de a bűn folyamát feltartóztatni lehetetlenség. A gonoszt elhagyni és csak jót cselekedni még egy embernek sem sikerült. Titokzatos hatalom az, amely a bűnre kényszerít. Próbáld meg csak egyszer nyolc napon keresztül igazságosnak lenni. Nyolc napig hozzátartozóiddal, munkatársaidal, feljebbvalóiddal és alantasaidal nyájasnak lenni, mások gyöngeségeit türelemmel viselni; rossz hangulatodat nem éreztetni; az igazmondást komolyan venni; másokat nem megbántani, felebarátodra nem irigykedni; gondolataidat, vágyaidat tisztán tartani. Ha ez nyolc napig sikerül, akkor elmondhatod: Azt

* Zeller E. levele beuggeni intézményében nevelkedett »fia« számára.

teszem, amit akarok. Aki egyszer felvette már a harcot a bűn ellen, az nem mondja: Azt teszem, amit akarok, hanem sokkal inkább azt: Bár szeretnék, mégsem tudok.

Csak egy van, aki a bűn rabságából kiszabadít. Pál apostol azt mondja: »Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.« Tehetem tehát azt, amit akarok, mert Jézus megerősít. Ez a nagy Megváltó felkínálja nekünk magát különösen karácsonykor. Minden karácsony Istentől jövő felszólítás, meghívás: Jöjj, engedd magad szabaddá tenni! Fogadjuk el a karácsonyi meghívást. Fogadjunk úgy minden karácsonyt, hogy ez ismét új kegyelmet hoz számunkra. Nem tudhatjuk lesz-e még karácsonyunk. S ha Isten kegyelme ad is még több karácsonyt, ne felejtse el, hogy az mindig új áldással, új tartalommal jön feléd. Lehet, hogy olyan közel, mint ez évben, nem jön többet hozzád. Veszedelmes Isten meghívását visszautasítani, az ember akaratlanul is megkeményedik.

Az emberek ezrei ünnepelnek karácsonyt anélkül, hogy Isten szavát meghallanák.

Azt kívánom neked, Gyermekeim, hogy ebben az évben olyan karácsonyod legyen, amilyent eddig még nem éltél át. Hogy elmondhasd: A Megváltó nekem is megszületett. S ha ezt megtapasztaltad, a következő karácsonyok mindig szebbek lesznek.

**Mindenki annyit kap,
amennyit vár.**

M-né holtfáradtan dőlt le a karosszékbe és zsebkendőjével törölte verejtékező homlokát. Izgadt, pedig odakünn hideg decemberi nap volt.

»Borzasztó ez a sok lótás-futás karácsony előtt. A magunkfajta embernek nem könnyű. Leányom ruhárával szövetet kap és sehol nem találok megfelelőt. Öt üzletben voltam, de olyan nincs, amilyent ő szeretne. A fiannak kerékpárt néztem. Végre megvettem, de a férjem azt mondja, hogy nem jó gyártmány, vissza kell cserélnem. És a férjem — óh, el sem tudja képzelni, milyen nehéz a kedvére tenni!... S azután azok a karácsonyi ünnepélyek! Három helyen segítek az előkészületeknél. Már mennem is kell, hogy el ne késsek a nőegyleti gyűlésről!«

Kezet nyujt: »Viszontlátással Tudja minek örülök? Ha vége lesz mindennek és alaposan kipihenhetem magam.«

M-né elment. Arra kellett gondolnom, milyen keveset vár ő karácsonytól. Néhány csöndes napot a sok hajsza után! *Ehhez nem volt szükség arra, hogy Isten Fia emberré legyen.*

A főváros utcáin fényesen kilágított kirakatok vonják magukra a kíváncsi járó-kelők figyelmét. Sürgés-forgás, sietés, kapkodás mindenütt.

A pásztoroknak nem kellett más foglalkozást keresni ahhoz, hogy Jézus tanítványai lehessenek. Botjuk volt, mint azelőtt és tovább is őrizték a nyáját. A változás, amelyért Krisztus a földre jött, nem a külső körülményekben rejlik. Nem, az ember szívében jön létre a változás.

»Boldog karácsonyi ünnepeket, doktor úr! Szintén vásárol?« — köszöntöttem öreg agglegény ismerősömet. Nevetett. »Nem, ilyen dolgokkal nem foglalkozom. Másként intézem el a karácsonyestémet. Meggyujtok néhány szál karácsonyi gyertyát, megiszom ünnepi pezsgőmet s mindez kellemes hangulatba ringat. Eszembejut a gyermekkor. Különbem nem vagyok hangulatember, de a karácsony — az más!« Elváltunk. Nagyon kevés, amit az orvos karácsonytól vár! Hangulatot csupán.

»Nálunk ezidén szomorú karácsony lesz! A férjem munka nélkül van. Legnagyobb leányom beteg. Hát még a kicsik! Nálunk csak nyomorúság van. Karácsonytól nem várhatunk semmit sem!« — így panaszkodott egy szegény asszony. Mennyi a nélkülöző s a szegény! *Ők nem várnak semmit karácsonytól.*

*A boldogító, szívétvidító
Szent karácsony elérkezett.
Elveszett a rossz világ,
Isten adta szent Fiát,
Keresztyének, örvendjen a
szívetek!*

Ez az igazi karácsonyi ajándék. Ne menj el üresen mellette. Mindenki annyit kap, amennyit vár. Az igazi karácsonyi öröm alapja: »Isten adta szent Fiát, keresztyének örvendjen a szívetek!«

A hit győzelme.

Karácsony előtt volt. A nyomorék gyermekotthonban jegyezgetni kezdtek a kívánságokat. Ki horgolótűt, ki egy levélvarrótűt stb., mondott. Nem magasröptű vágyak voltak; viharverte fiókák megtanulták már kevéssel beérni.

»Hát Bertuska, te mit szeretnél karácsonyra?« — kérdik a legkisebbet.

»Egy szép nagy alvóbabát« — mutatja karocskáival a kicsi a mértékét.

»Az nem lehet, nehéz az élet, mindenütt szegénység... Igen drága ám az olyan baba!«

»Az Ur Jézusnak nem drága, Őnéki sok van« — veti ellen Bertuska

»Igazad van, Néki nem drága, de mégis sokkal jobb lenne, ha kisebbet kívánnál.«

»Nem, nem, nekem nagy kell! Kérek az Ur Jézustól. Szép nagy alvóbabát kérek Tőle.«

Minden este szálltak az imák s hittel ostromolták az eget. Bertácska szívében már ki is kél a bizonyosság s ruhát készül varrni a babának. »Nagyobbat!« — mondja a néninek, aki anyagot keres a foltnakvalók között. De végül sem sikerül olyan darabot találni, amilyen megfelelne Bertuska babájának.

Minden gyermek vágya teljesülni fog, de Bertuska kívánságát nem lehet teljesíteni, gondolják a nénik. Elfelejtí majd karácsonyra.

De nem így történik. Bertuska nem felejtí el. Díszítik, öltöztetik a Bertuskának szánt babát, de maguk is érzik, hogy csalódását ezzel nem enyhíthetik.

A karácsonyfa elkészül. Minden rendben van. Legszembeötlőbb helyen áll a Berta babája. Hogyan el tudja rontani a legnagyobb ra-

gyogást is egy pici árnyék...

Jönnek a vendégek. Hiszen nagyoknak öröm az, ha a kicsik örülnek. Mind együtt vannak, csak csengetni kell. Már indul is a testvér, de megakadályozza a kapucsengő hangja. Egy fiú áll künn a kapuban. Nagy dobozt tart a kezében. A csomag tetejére ez van írva: »A legkisebb gyermeknek.«

A dobozból gyönyörű nagy alvóbabá mosolyog. Gyorsan oda teszik a karácsonyfa alá, a főhelyre. Most már csöngethetnek. Az ajtó szélesen kitarul.

»Ott az én babám!« — ujjong Berta. Aranyhaja egyepeolvad az édesbaba szöke fürtjeivel.

A néki varrt ruha valóban kiccsinek bizonyult.

Karácsonyi bibliaórán a nagyok beszámolót tartanak. Valaki csöndesen sirdogál a sarokban. Néki szomorú volt a karácsonya. Zajos üzletből, fáradtan a kiszolgálástól, fázva a sok szeretetlenségtől ment haza. Egy játékkirakat előtt azonban megállt. Ugy érezte, hogy meg kell állnia. Nézte a babákat. Néki senkije sincs, akinek vehetne. Pedig milyen szép az a baba a középben ott! Meg kellett vennie. De hová küldje? A nyomorék gyermekotthonba!

S most a szomorú leány itt ül a bibliaórán. Hallgat. Néki nincs közölnivalója, néki nincs öröme. A többiek szeme fénylik. Nagy csodát beszélnek, a Berta babáját! Hogy miként szégyenültek meg, milyen kevés volt a hitük és milyen boldog volt a gyermek.

A szomorú leány nem szomorú többé. Örömkönnyekeket hullat. Tudja, hogy van értelme, értéke életének: Ime, eszköz lehetett a Megváltó kezében. Karácsony lett, gazdag, ragyogó karácsony egy kietlen szívben! S. E. d. t.

VÁSÁR.

Nézd, mennyi sátor, mennyi árus,
micsoda óriási vásár!
Árulnak ezrek, milliók...
Árul itt az egész világ már
dobogó, érző szíveket.

S jár-kel, csörgetve sok aranyát
az ösvevő. Amerre lépdel,
övé az út, tér, áru mind.
Sokat se kérdeve, teli kézzel
fizet, fizet, amennyi kell.

Arany? Csak csengjen és ragyogjon!
Szépség? Gyönyör? Dicsőség? Mámor?
Legyen! Mindent megád! Nagy úr!
Nem alkuszik, sohase számol,
s kezébe szívek ezre hull.

De jaj azoknak a szíveknek,
jaj a kifosztott árusoknak.
A dús vevőről bús szelek
ijesztő titkokat susognak:
a kincse könny!... a kincse kár.

Mindenki vár. — Ekkor a mennybolt
meghasad Isten szánalmátul,
s Isten szíve a forgatag
zajába lángolón aláhull.
Emberszívért milyen nagy ár!

És zsong tovább, zszibong a vásár.
Arany... Elég? Hír, pompa, szépség?
Ti árusok vigyázzatok,
kevés a díj, porszemkevés még:
szívet csak szívért adjatok!

Nem látjátok, hogy Betlehemben
felétek Isten szíve dobban?
Szánó szeretetet dobog!
Tekintsetek beléje jobban:
Milyen mérhetetlen csoda!

Karácsony. Zsong, zszibong a vásár.
Lüktet az emberszívek vágya.
Ne másnak! Majd ha jó az Ur,
s Istenszívét odakínálja:
Öneki — adjátok oda!

B. E. d. p. t.

Karácsony a vasúti hid alatt.

Ilyen csúnya karácsonyeste!
Semmi hó, csak az eső kopog
egyhangúan az ablaküvegeken.
Az utca sáros és néptelen. A kö-
dös, esős idő elől igyekszik min-
denki az otthonába. Lassankint

itt is, ott is kigyúlnak a kará-
csonyfagyertyák s fényük a füg-
gönyökön keresztül átszűrődik az
utcára.

Leverten, szomorodott szívvel
megy az utcán egy fiatalember.
Lassan lépeget, sok az ideje, na-
gyon sok. Semmi sem vonzza őt
haza. Valósággal megrázkódik ar-
ra a gondolatra, hogy mi van
most otthon. Apja együtt kártyá-
zik könnyelmű cimboráival. Bor
és sör az asztalon. Közben szitko-
zódznak, veszekednek. És az édes-
anya? Ó az ágyban fekszik. Kis
huga dobogó szívvel ül mellette
s félelemmel hallgatja a künti
vad lármát.

A fiatalember éppen karácsonyi
ünnepélyről jött, amelyet a lel-
kész néhány ifjúval tartott meg.
»Az igen, az szép volt!« — gon-
dolja a fiatalember. »Az a békes-
ség! Azok az énekek! Az a ra-
gyogó karácsonyfa!«

Utja vasúti híd alatt vitt ke-
resztül. Huzatos volt és hideg. De
legalább száraz — s mindenkép-
pen jobb, mint otthon. Fölötte
dübörgött a vonat. Különbén tel-
jes csend. Olyan egyedül volt,
olyan megrázóan egyedül. Szemei-
ből lassan megeredt a könny.
Nem törülte le, itt nem látta sen-
ki. Gondolatai ismét visszaszáll-
tak a karácsonyi ünnepélyhez.
Mit is mondott a lelkész? A bet-
lehem-i pásztorokról beszélt. Azt
mondta: »A betlehem-i pásztorok-
nak nem volt karácsonyfájuk s
ajándékokkal megrakott asztaluk.
És mégis dicsérték és áldották
az Istent. Miért? Mert Isten ka-
rácsonyi ajándékát látták, meg-
nyitották a szívüket előtte és el-
fogadták a Megváltót. Ettől meg-
vidámodott a szívük.«

Az ifjú már nem sírt, könnye
elapadt. Nem úgy van-e ő is,
mint a pásztorok? Karácsonyfa

nélkül, ajándék nélkül! Mi gátolja hát meg abban, hogy elfogadja Isten karácsonyi ajándékát? — S többé már nem látta a hideg, huzatos vasúti hidat, nem hallotta a vonatdübörgést, a pástorokkal együtt letérdelt Betlehem istállójában, látta a Gyermeket a bölcsőben, hitte és elfogadta: »Ő az én Megváltóm«.

Kedves Olvasóm, ez a történet nem mese. Magam hallottam ettől a fiatalembertől. Ismered-e te Isten ajándékát? S az igazi karácsonyi örömet? Oda adtad-e szívedet a Megváltónak?

Magányos karácsony.

Karácsony este van. Az egyszerű, de tiszta szobácskában kicsiny karácsonyfa mellett ül egyedül egy édesanya. Összetett kézzel hajol Bibliája fölé. Valódi karácsonyt ünnepel. Szívében csupa hála és öröm van afölött, hogy Isten szent Fiát néki ajándékozta.

Gondolatai visszazállnak a multba. Amikor még másképp ünnepelet. Volt pompás karácsonyfája, de a szíve sötét volt és üres. Nyugtalanág, aggodalom töltöttek be. Az igazi karácsonyi öröm számára nem maradt hely.

A következő karácsonyokra már nem emlékszik tisztán. Jöttek a gyermekek, meggyújtották a karácsonyi gyertyákat és ő örült a gyermekek örömeinek. Ez volt minden. Isten után vágyódó lelkét ez az öröm nem elégítette ki.

Óh, és azután szomorú karácsonyok következtek! Sötétek, vigasztalanok! Mindig magányosabb lett. Szeretteit Isten elszólította mellőle. Ugy érezte, itt a földön nincs már egy örömsugár sem, amely behatolhatna még szomorú szívébe.

Hogyan van az, hogy most mégis boldog karácsonyt ünnepel?

Életének legszomorúbb, legsötétebb idejében, amikor azt hitte, vége mindennek, Jézussal találkozott. Hagyta, hogy világossága, fénye, szeretetének melege behatolhasson szomorú szívébe. Régen annyira betöltötte a föld, hogy a menny számára nem maradt ideje. Sok-sok szenvedés után meglátta, hogy nincs ennek a földnek olyan kincse, amely egy embert békéssé, boldoggá tehetne. Csupán Krisztus és az Ő szeretete.

Egykor vidám örömujjongással körülvéve, ragyogó karácsonyfa mellett, megrakott asztaloknál szegény volt, koldusszegény. Most egyedül, látszólag elhagyottan, boldog volt. Övé volt a karácsony öröme.

*****

A szent este közeledett. Luther íróasztalánál ült és karácsonyi prédikációján dolgozott. Isten nagysága és az ember méltósága foglalkoztatták. Gondolataiban Kata asszony zavarta meg, aki az ajtót felrántva, keserű hangon szólt be: »A doktor úr itt ül és nem hall s nem vesz észre semmit. A kis gyerek úgy kiabál, hogy a kövek is megmozdulnának rajta; én holtfáradt vagyok. A doktor úr jobban tenné, ha ringatná a bölcsőt és elaltatná a a fiát.« Luther derús arccal, szívében szent gondolatokkal, lelkében a dicső angyalsereg énekével kelt fel asztalától és ült fiacskája bölcsője mellé. A szokott altatódal helyett azonban a bölcső ringó taktusára más dal keletkezett, s ajkáról vidáman hangzott az ének: »Mennyből jövök most hozzatok...«

A doktor úr ezután leírta az új éneket, és feleségének, Kata asszonynak adta újévi ajándéku.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Dec. 17. Jel. 19:11—21. Máté 25:31-46. A fehér lovon ülő lovag maga az Ur Jézus Krisztus, a királyok Királya és az uraknak Ura. Az Ő megjelenésével nem csak a hitetlenek seregének, hanem az Antikrisztusnak és a hamis prófétának is el kell tűnniök a föld színéről. Amilyen felséges a diadalmas Urról festett kép, olyan borzalmas a gonoszok elpusztulásának leírása. A hosszútűrő kegyelem ideje lejárt, aki az előtt mindezideig meg nem hajolt, annak vesznie kell a büntető igazság által.

Dec. 18. Jel. 21:1—8. V. Móz. 18:15—19. A Bárány menyegzőjét az égben ülték, ahová az magához vette az övéit. De a gonoszokon végbement ítélet és győzedelem után ez a mennyasszonyi sereg alászáll a földre, hogy az Urral együtt uralkodjék a megújult földön. Ez Isten gondolatainak végcélja a most még bűnökkel terhelt föld számára. Eredeti gondolata is ez volt Istennek a földdel és az emberiséggel, de közbejött a bűneset, az ember elbukott s Isten gondolatainak beteljesedése évezredekkel eltolódott. De Isten előtt ezer esztendő anyyi, mint egy nap, s ha az Ő kegyelme folytán egykor mi is ott lehetünk, feltámadott testben az új földön, az örökkévalóságot sem fogjuk hosszúnak találni Isten dicsőítésére.

Dec. 19. Ján. 1:19—28. Fil. 4:4—7. Ján. 1:15—18. I. Ján. 1:1—4. Keresztelő János semmi dicsőséget nem keres a maga számára. Utkészítő ő csak, aki egyengeti az utat annak eljövetele, aki nagyobb, dicsőbb, mint ő. Advent, karácsony előkészítője nekünk is egyedül csak az Ur dicsőségét hirdeti, az Ő számára igyekszik szívünkbe az utat elkészíteni. Engedünk-e ennek a munkának, a Szentlélek munkájának?

Dec. 20. Zsolt. 128. I. Tim. 1:1—11. Boldogságot ígér Isten azoknak, akik az Ő útain járnak. Megáldja az ilyen embernek keze munkáját, hogy az meghozza a maga gyümölcsseit, s ne kelljen szükségét szenvednie. Megáldja családi életét, hogy abban szeretet és békeség uralkodjék. Megadja neki, hogy boldognak láthassa hazáját, amelynek hű fia, amelyért imádkozik. Ki ne óhajtana ilyen boldog lenni?

Dec. 21. Jel. 21:9—27. I. Tim. 1:12-20. A mennyből a földre alászállott új

Jeruzsálem szépségének leírására János, természetesen, csak emberi fogalmakat és szavakat találhat. Hogy milyen felséges, milyen gyönyörűséges lesz az, azt emberi szavakkal kifejezni bizonyára nem lehet. Elég annyit tudnunk, hogy még a napra sem lesz többé szükség, mert Isten dicsősége sokkal fényesebben fog ott ragyogni és pedig szüntelenül, mert éjszaka nem lesz. Es ez azért lehetséges, mert ott többé nem lesz — bűn. Szakíts a bűnnel teljesen, ha vágyol a mennyei Jeruzsálembe.

Dec. 22. Jel. 22:1—12. I. Tim. 2. Ennek a bibliai könyvnek a végén újra fölhangzik az a parancs, hogy mindazt, amit János leírt, nem szabad bepecsételni, vagyis tudtul kell adni mindenkinnek, aki lelki dolgokkal foglalkozik s meg akarja ismerni Isten gondolatait. A látomásokat egy angyal közvetítette Jánosnak, aki aztán csodáldozó ámulattal eltelve, imádni akarta ezt az angyalt. De az tiltakozik ez ellen s azt mondja: Istent imádd. Igen, mert ennek a könyvnek próféciája is, angyal által közvetítve, mégis Isten beszéde, s így kell ezt nekünk is hittel elfogadnunk.

Dec. 23. Jel. 22:13—21. I. Tim. 3. A könyv végén maga Jézus szólal meg és tesz magáról bizonyosságot. Ő a kezdet és a vég, Ő az, akit várunk, míg eljő, hogy beteljesítse mindazt, ami ebben a könyvben meg van írva. Élet vize ez az Ige, mindenki számára, aki meríteni akar belőle. »Bizony hamar eljövök« — mondja az Ur s mi mondjuk reá igaz hittel: »Bizony, jövel Uram Jézus, ámen.«

Dec. 24. Luk. 1:46—55. Esaiás 9:6, 7. Mennyi alázatosság és mennyi hit van Mária szavában! Magának nem tulajdonít semmi dicsőséget, bár Isten nagy kegyelemben részesítette. Az Urat magasztalja azért, amit cselekedett, nem csak övele, hanem minden nemzetséggel. Bár elsősorban Izraelnek ügyére gondolt Mária, azonban megsejt valamit abból is, hogy Isten az egész emberiségről megemlékezett s mindenkiel hatalmas dolgot fog cselekedni. Igazi advent ez a Mária adventje, a legboldogítóbb karácsonyvárás. Legyen ilyen a miénk is!

Dec. 25. Luk. 2:1—14. Titus 2:11—14. Máté 1:18—23. I. Ján. 3:1—5. Oh, drága örömhír, amely régi, de mindig új: »Született néktek ma a Megtartó!«

Nyissuk meg szívünket ez előtt az angyali híradás előtt, mint az álmélkodó pásztorok ott Betlehem mezején, szálljon meg bennünket is szent félelem, mert hiszen bűnösök vagyunk, de egyúttal ujjongó öröm is, mert megváltott bűnösök vagyunk. S hangozzék belé az angyalok énekébe a mi énekünk is: »Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békeség és az emberekhez jóakarát!«

Dec. 26. Luk. 2:15—20. Titus 3:4—7. Ján. 1:1—14. Zsid. 1:1—6. Nem elég, ha a templomban, a nagy gyülekezettel együtt énekeljük a karácsonyi éneket. Személyesen kell elmennünk lélekben a jászolbölcsőhöz, s megállanunk az isteni gyermek előtt, akiben ott szunnyad Istennek a mi megváltatásunkra vonatkozó minden ígérete, hogy majd valora válják ott a Golgotán. Forgassuk szívünkben ezeket az ígéreteket, mint egykor Mária, s dicsérjük és dicsőítsük Istent, mint a pásztorok, de sokkal jobban és mélyebben, mert ők csak távolról nézhettek a bekövetkezendő váltáságot, de mi már mint »elvégeztetett« tényre tekintünk reá. Menjünk a jászoltól a Golgotáig!

Dec. 27. Préd. 1. I. Tim. 4. Éppen a legkomolyabb emberek, akik tudománnyal foglalkoznak, jutnak leginkább arra a meggyőződésre, hogy minden emberi tudomány és bölcsesség csak hiábavalóság. Nem szerez a léleknek boldogságot, csak gyötrelmet, mert csak a dolgoknak megismerésére vezet, amelyek mulandók. Az örökkévaló dolgok megismerésére más út vezet: a hitnek útja, s míg a prédikátor ezt föl nem ismerte, addig csak gyöttrődött. S hány ember gyöttrődik ma is, pedig a szabadulásnak, a boldogságnak útja ma már sokkal könnyebben és világosabban fölismerhető, mint a prédikátor idejében. Ma már előttünk áll a kereszt s »vezet a kereszthez út«.

Dec. 28. Préd. 2:1—14. I. Tim. 5. Nemcsak a tudományban nem találta meg a prédikátor lelkének kielégülését, hanem a világi élvezetekben és gyönyörűségeiben sem. Gazdagság, testi élvezetek, szórakozások, szépség és művészet sem teszik az embert boldoggá, a mai embert éppen úgy nem, mint az egykorit, bármennyire kifejlesztette is már a kultúra ezeknek a változatosságát, földi értékét.

Az emberi lélek világosságra és szeretetre vágyik, ezt pedig csak Krisztusban találja meg.

Dec. 29. Préd. 2:15—26. I. Tim. 6:1—10. Azt hinné az ember, hogy ha másban nem, a munkában mégis csak meg lehet találni a békeséget, a lélek nyugalmát. De a prédikátor azt mondja, hogy abban sem, és igaza van. A munka magában véve robot, ha nem Isten kezéből vesszük. Kérdezd meg az iskolás gyermeket, a tanulásnak örül-e, vagy a vakációnak? A hivatalnokot, hogy az egész évi munkának-e, vagy a szabadságidőnek? A munkásembert, hogy a heti munkának, vagy a vasárnapi szünnapnak-e? Mindenki tehernek érzi a munkát, csak az nem, aki érzi és tudja, hogy a hétköznapi munkájába is Isten állította, Ő segíti, s neki fog majd egykor számot adni róla.

Dec. 30. Préd. 9:1—12. I. Tim. 6:11—21. A prédikátor is belátja, hogy az embernek minden cselekedete Isten kezében van, s ha hálaadással végzi cselekedeteit, kedvesek azok Istennek. Beszél a ruha fehérségéről is, s eszünkbe juttatja ezáltal, hogy megmoshatjuk ruháinkat a Bárány vérében, ha hittel járulunk oda a Golgotai áldozathoz, ahol kiontatott éretünk ez a drága vér. S mikor az olajról beszél, gondoljunk a Szentlélek olajára, amellyel megkenettünk, ha Krisztuséi vagyunk. Így vezetnek bennünket az ótestamentumi árnyképek, a megvalósuláshoz, Krisztushoz.

Dec. 31. Préd. 12. Zsolt. 130. Az ó-év utolsó napján szálljunk különösen magunkba s végig gondolva a lefojrt esztendőn, adjunk számot magunknak arról, hogy az volt-e előttünk mindig a földolog, aminek a földolognak kellett lennie: Istennek félelme és neki való engedelmesség? Meghálaltunk-e szent akarata előtt, hálások voltunk-e mindenért, felhasználtuk-e a kegyelmi ajándékokat, amelyeket nyertünk, híven sáfárcodtunk-e mindennel, ami ránk bízott? S ha valamiben hiájával valóknak találtatunk, megalázzuk-e magunkat, hogy az Ur fölemelhesse s megújult hittel és reménnyel indulhassunk az új esztendőbe?

Vargha Gyuláné.

